

Hồi 88

Tình Là Sợi Dây Trói Buộc Anh Hùng

Wương Hàn Tương suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Thân phụ của cô nương hiện ở đâu? Tại sao không thấy xuất hiện trên giang hồ?

Lam Tiểu Điệp thở dài:

- Thân phụ ta nay ở chỗ này, mai biến đi nơi khác. Chính ta đây còn chưa rõ, huống hồ người ngoài.

Bỗng nhiên Vương Hàn Tương lắc chiếc quạt xếp một cái, dè trên đầu Quân Vũ, gọi Lam Tiểu Điệp, nói:

- Ta bảo người đem võ công trên Qui Nguyên Mật Tập đổi lấy tánh mạng Quân Vũ. Người có hiểu cách đổi chác đó ra sao không?

Lam Tiểu Điệp giật mình nói:

- Tôi chưa hiểu ý muốn của Phân cuộc chủ như thế nào. Nhưng chúng ta cùng chậm rãi mà bàn bạc. Nếu Phân cuộc chủ phạm đến tính mạng của Quân Vũ thì tôi quyết chẳng dung tình.

Wương Hàn Tương thốt ra một tràng cười ngạo nghễ, nói:

- Ta tưởng người đừng quan tâm đến sinh mạng của nó là hay hơn.

Lam Tiểu Điệp ngạc nhiên:

- Tại sao?

- Vì người không thể nào thực hiện được sự đòi hỏi của ta.

- Được, xin Phân cuộc chủ cứ cho biết điều kiện ấy.

Wương Hàn Tương nghiêm sắc mặt, làm ra vẻ quan trọng:

- Phải làm cho được hai điều kiện.

- Hai điều kiện?

- Phải!

- Xin cho biết.

- Thứ nhất, người phải chép lại Qui Nguyên Mật Tập cho ta, không sai sót chữ nào.

- Còn điều kiện thứ hai?

- Người phải giết những kẻ nào đã học qua Qui Nguyên Mật Tập.

Lam Tiểu Diệp giật nảy người, nhìn chăm chăm vào mặt Vương Hàn Tương:

- Sao? Người buộc ta phải giết phụ thân và Bạch tỷ tỷ của ta?

Wương Hàn Tương thấy sắc mặt kinh ngạc của Lam Tiểu Diệp, lòng đã sợ sệt. Lão sợ Lam Tiểu Diệp bất bình, nổi nóng giết lão thì tánh mạng lão không thể nào giữ nổi. Việc lão đòi hy sinh tánh mạng để giết Quân Vũ chẳng qua là một thủ đoạn của lão mà thôi. Lão đâu dám cả gan chịu hy sinh một cách vô ích như vậy.

Tuy lòng có hơi kinh sợ, nhưng lão lại làm gan đáp lời:

- Người không thể thực hiện điều kiện thứ hai? Vậy thì người hãy xem đây.

Vừa nói, lão vừa phát chiếc quạt qua đầu Mã Quân Vũ.

Lam Tiểu Diệp rú lên:

- Vương Hàn Tương! Người đừng buộc ta làm điều bất hiếu bất nghĩa. Thà người giết ta đi mà tha cho Quân Vũ.

Dứt lời, nàng đứng im, nhắm mắt lại như chờ Vương Hàn Tương hạ thủ.

Wương Hàn Tương bỗng cười lên một tràng dài, nói lớn:

- Con nhỏ! Người dám lừa phỉnh ta sao? Ta đã từng tuổi này đâu có dại hơn người.

Lam Tiểu Diệp bị trong thế cùng không biết làm sao, chịu thi hành theo điều kiện của Vương Hàn Tương cứu Quân Vũ thì mang tiếng bất hiếu bất nghĩa. Còn giữ lấy hiếu nghĩa thì lại làm hại sinh mạng Quân Vũ. Cả hai việc đều nan giải, cho nên nàng muốn chết đi để khỏi phải thấy cảnh đau đớn.

Ngờ đâu Vương Hàn Tương lại nghi cho nàng lập mưu chờ lúc nào lão xuất thủ hạ sát, mà phản công, cho nên lão mới nói như thế.

Lam Tiểu Diệp hiểu ý, lạnh lùng bảo:

- Vương Hàn Tương! Người đừng tưởng ta dụng tâm tà ý. Ta sợ dĩ chịu chết là không muốn thấy cái cảnh hành hạ dã man của người đối với Quân Vũ. Ta không hề có ý đánh lên người.

Thật vậy, nếu Lam Tiểu Diệp không vì Quân Vũ thì nàng hạ sát Vương Hàn Tương đâu có khó khăn gì.

Wương Hàn Tương trước đây đã trông thấy nàng đánh với Hạ Vân Phong. Lão cũng biết lão không phải là đối thủ của nàng.

Lời nói của Lam Tiểu Diệp có vẻ thành thực, khiến cho Vương Hàn Tương cũng phải thương hại, thở dài thâm nhủ:

“Ôi! Tình là gì mà lại có một mãnh lực ghê hồn như vậy? Nàng chịu chết để khỏi thấy người yêu của nàng bị hành hạ ư? Ôi! Trọn đời ta chỉ say mê võ học không bao giờ để ý đến tình ái. Nay mới biết tình ái là một nguồn sinh lực dồi dào, một sức mạnh tuyệt đối có thể dẫn dắt con người vào một lãnh vực cao siêu nhất mà cũng thấp hèn nhất.”

Lão lại nghĩ rằng:

“Nàng đã sợ ta hành hạ Quân Vũ thì ta đại gì mà không hành hạ hấn chút ít để làm cho nàng nát lòng, buộc nàng thi hành điều kiện ấy.”

Lão cất tiếng cười hô hố, nói:

- Ta không thể nào cho người chết trước tiểu tử này được. Nếu người không chịu thi hành điều kiện thì ta điểm vào sanh huyết của nó, để cho nó phải chịu hành hạ, đau khổ trước mặt người.

Câu nói đó làm cho Lam Tiểu Điệp sức tỉnh. Nàng mở mắt nhìn chòng chọc vào mặt Vương Hàn Tương, hét to:

- Người là đứa lang tâm cầu trệ! Người bắt ta chép Qui Nguyên Mật Tập, điều ấy ta có thể thi hành được. nhưng người bắt ta phải giết thân phụ, giết tử, ta chẳng bao giờ làm. Còn nếu người điểm vào sanh huyết của Quân Vũ để làm cho Quân Vũ bị hành hạ đau đớn thì ta cũng điểm vào ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo của người, để cho người cũng bị hành hạ đau đớn như Quân Vũ.

Wương Hàn Tương nghe nói giật nảy người.

Nếu làm như vậy thì kế hoạch của lão bị hỏng rồi. Nàng có đủ khả năng để dùng chỉ lực điểm vào huyết đạo của lão, nếu lão chưa giết chết Quân Vũ ngay.

Tuy nhiên lão vẫn giả vờ cất giọng cười ngạo nghễ:

- A, tốt! Thế thì người thử ra tay xem hậu quả ra sao?

Lão nói dứt lời, toan cất quạt trên đầu Quân Vũ để hăm dọa Lam Tiểu Điệp thì bỗng cánh tay lão tê buốt.

Một luồng chỉ phong điểm đến huyết Huyền Cơ của lão làm cho lão buông rơi cây quạt xuống đất, cánh tay xuội xuống luôn.

Nhưng Vương Hàn Tương là kẻ trí dũng hơn người. Lão đoán biết nếu buông Quân Vũ ra thì tánh mạng lão không còn, nên vội chồm bàn tay mặt, chộp lấy Quân Vũ và nắm chặt.

Lão không biết là có người đứng sau lưng dùng chỉ lực đánh lên lão.

Nhưng Lam Tiểu Điệp vẫn đứng trơ trơ trước mặt lão, không có một cử động nào. Như vậy, chỉ lực vừa phát ra không phải của Lam Tiểu Điệp rồi.

Chợt nghe đằng sau một tiếng hét thất thanh:

- Người muốn tìm học Qui Nguyên Mật Tập? Hừ! Muốn thọ giáo thì trước tiên phải chịu lấy một đòn xem có thể tiếp nhận môn võ học kỳ công đó hay không.

Lời nói lạnh lạnh, như đe dọa, như ngạo mạn khiến Vương Hàn Tương là kẻ già đời cũng phải sợ hãi, run rẩy cả thân mình.

Tay mặt lão đã tê liệt, chỉ còn tay trái có thể hoạt động được, nhưng lão vừa cầm chặt lấy cánh tay Quân Vũ thì lập tức một bàn tay phóng tới, xia ngay Mạch Môn của lão, khiến lão không sao kịp đề phòng.

Chớp mắt, Quân Vũ đã bị người ấy cướp lấy, giật mạnh lại phía sau, khiến lão phải té nhào xuống một lượt.

Thấy đối phương đã giật mất Quân Vũ, Vương Hàn Tương nổi giận, đề khí Đan Điền, giải khai huyết đạo vào hét lên một tiếng lớn, phóng mình lên cao, vận dụng cả chân tay đánh về phía người ấy.

Thật ra đối phương chỉ cần cướp Quân Vũ, không dụng ý đả thương. Nếu không thì Vương Hàn Tương làm sao tránh khỏi nguy hại?

Vừa đánh ra một chiêu, Vương Hàn Tương ngược mắt ngó lên thấy người vừa cướp Quân Vũ là Bạch Vân Phi.

Nàng đưa Quân Vũ ra ngoài ba trượng, đặt Quân Vũ xuống mô đất và tung mình né sang một bên tránh khỏi luồng chưởng phong của Vương Hàn Tương.

Bổng Lam Tiểu Diệp lắc mình một cái, tức thì một làn kinh lực ép thẳng về phía Vương Hàn Tương, buộc ông ta phải lui về để tránh.

Lam Tiểu Diệp từ nãy giờ bị Vương Hàn Tương dùng Quân Vũ áp bức nàng, nên nàng giận dữ nhảy vọt tới mấy bước, đánh tiếp một đòn trí mạng.

Wương Hàn Tương cũng là tay giàu kinh nghiệm, biết lối xuất thủ của nàng không phải tầm thường và cũng không còn thể nào tránh kịp, nên buộc lòng phải đưa mặt lên, vẽ một vòng, dùng chưởng Bài Sơn Đảo Hải tự vệ.

Ngón Bài Sơn Đảo Hải của Vương Hàn Tương đã từng làm chấn động giang hồ trên hai mươi năm nay, thì đâu phải là vừa.

Chưởng lực phát ra cuộn cuộn khiến Lam Tiểu Diệp cũng phải lạnh mình.

Bùng!

Một tiếng động đinh tai điếc óc, bụi cát bột lên mù mịt, cây cối rung chuyển.

Wương Hàn Tương bay bổng lên không, lùi ra sau ba trượng, còn Lam Tiểu Diệp thân hình lắc lư, loạng choạng muốn ngã.

Mặt Vương Hàn Tương tái nhợt như kẻ chết đuối, mồ hôi đổ ra đầm đề, trông rất thảm não.

Thật kinh khủng!

Lão không hiểu Lam Tiểu Diệp đã dùng thứ võ công gì mà có thể phản kích ác liệt như vậy.

Thật ra, Lam Tiểu Diệp đã vận dụng thế phản kích pháp trong Qui Nguyên Mật Tập. Vương Hàn Tương công đến mạnh bao nhiêu thì sức phản kích ấy dội trở lại ông ta mạnh bấy nhiêu.

Chiêu thế Bài Sơn Đảo Hải, ông ta đã từng dùng đánh người nát xương vỡ sọ, thì giờ đây nó lại làm cho ông ta một phen tán loạn tinh thần.

Vương Hàn Tương cảm thấy khắp mình rời rã, lục phủ ngũ tạng chấn động, máu huyết trong người như muốn chạy ngược lên, chực trào ra miệng. May nhờ công lực của lão thâm hậu, nên mới giữ lại được thăng bằng.

Lão đau đớn, cất giọng run run:

- Yêu nữ! Người dám khinh thường lão phu đến như thế ư?

Lam Tiểu Diệp quay qua nhìn Bạch Vân Phi, nhoẻn miệng cười tươi, hỏi:

- Tỷ tỷ! Có cần phải giết lão không?

Bạch Vân Phi đang giải khai huyết đạo cho Quân Vũ, ứng tiếng đáp:

- Hãy dùng cây quạt sắt của lão mà giết lão cho rồi.

Lam Tiểu Diệp cúi mình lượm cây quạt sắt của Vương Hàn Tương bỏ rơi lúc nãy, bước tới gần, nói:

- Vương Hàn Tương! Lúc nãy người dùng cây quạt nầy bức hiếp ta. Giờ đây ta dùng nó để kết liễu sinh mạng người.

Vương Hàn Tương vừa bị Lam Tiểu Diệp dùng phản kích pháp làm chấn động lục phủ ngũ tạng, nếu không tỉnh dưỡng trong vòng ba tiếng đồng hồ thì công lực không còn đủ sức chiến đấu nữa.

Tuy vậy, đã là một tay vang danh trong giang hồ, ông ta làm sao chịu nổi trước những lời nói khích của một cô gái không quá hai mươi tuổi.

Lão trợn tròn đôi mắt, hai luồng nhỡn quang chiếu thẳng vào mặt Lam Tiểu Diệp. Lão hét:

- Con nhỏ, đừng phách lối! Cái hay trong đời đâu phải chỉ có võ lực. Còn nhiều chuyện khác mà đối với các người chỉ là bọn ấu trĩ mà thôi.

Lam Tiểu Diệp nhoẻn miệng, nhìn Bạch Vân Phi cười nụ, rồi quay qua hỏi Vương Hàn Tương:

- Lão già phách lối! Lão tự phụ hơn chúng tôi về môn gì ngoài võ công thì cứ nói thử?

Vương Hàn Tương vuốt chòm râu bạc tỏ vẻ tự đắc:

- Võ công chỉ là một việc rất nhỏ trong đời võ học của lão phu. Cái hay của võ công đâu ảo diệu bằng kỳ môn, ngũ hành. Chính trọn đời lão phu đã ra sức trau dồi về môn học thuật đó, để làm cho tiên hạ phải vỡ mặt kinh hồn...

Không đợi Vương Hàn Tương dứt lời, Lam Tiểu Diệp mỉm môi cười ngạo nghễ, hỏi:

- Ngũ hành kỳ thuật là cái quái gì? Học thuật ấy có thể chịu đựng nổi cái đánh của ta không?

Vừa nói, Lam Tiểu Diệp vừa cầm cán quạt sắt bước tới, giơ lên trời như muốn đánh thẳng lên đầu Vương Hàn Tương.

Vương Hàn Tương khóa tay, hét:

- A đầu! Người thật không biết gì trời cao bể rộng. Nếu người không tin thì kỳ luận kiếm anh hùng sắp đến, người sẽ đến tham dự để trông ta dùng một hàng cây, một đồng đá vây khốn anh hùng trong võ lâm.

Lam Tiểu Diệp nhíu mày, cười khinh khỉnh:

- Dùng một hàng cây, một đồng đá vây khốn anh hùng trong võ lâm?

- Phải! Chính nó là nắm mồ chôn xác những kẻ ngạo mạn không biết lượng sức mình.

Dứt lời, lão ngửa mặt lên trời cười hô hố, tiếng cười vang cả không gian, mang theo đầy tự phụ.

Lúc này, Bạch Vân Phi đã giải xong huyết đạo của Mã Quân Vũ, nghe Vương Hàn Tương nói cười ngạo nghễ, nàng bực tức xen vào:

- Ngũ hành kỳ thuật là môn võ học cũng khá lợi hại thực. Nhưng hiện nay trong võ lâm giang hồ biết bao nhiêu kẻ điều luyện về môn ấy. Đó không phải là môn đặc biệt mà người đem ra khoe. Hừ! Tự mình tán dương lấy mình là điều nhục nhã...

Wương Hàn Tương tức giận đứng dậy, nói:

- Người nào dám sánh với ta về môn ngũ hành kỳ thuật, người nói cho ta nghe thử?

Vừa nói, Vương Hàn Tương vừa lão đảo té quy xuống đất. Vì thân thể lão vừa bị Lam Tiểu Diệp dùng phản kích pháp đánh một đòn, đến bây giờ vẫn chưa phục hồi công lực.

Bạch Vân Phi đưa mắt bảo Lam Tiểu Diệp kết liễu tánh mạng lão già ấy cho xong.

Nhưng Lam Tiểu Diệp là một cô gái thuần lương, xưa nay sống một mình trong vườn hoa không tiếp xúc với ai, cũng không bao giờ giết chết một nhân mạng nào cả. Nay phải giết người, nàng cảm thấy bối rối, nên khi đưa quạt lên nàng đã hạ xuống ngay.

Bạch Vân Phi biết ý, giục:

- Đừng nên dùng từ tâm đối với một đứa độc ác.

Lam Tiểu Diệp buộc lòng phải nhắm mắt đưa cây quạt lên, điểm vào ngực Vương Hàn Tương.

Bỗng có tiếng Mã Quân Vũ nói to:

- Hãy khoan! Đừng giết lão!

Lam Tiểu Diệp nghe kêu bỗng dừng tay, quay đầu lại nhìn Quân Vũ nói:

- Sao? Thiếu hiệp có cảm tình với lão già này à? Lúc này lão ta hung hăng, uy hiếp thiếu hiệp. Nếu không nhờ Bạch tử tử kịp thời giải thoát thì giờ này có lẽ thiếu hiệp không còn sống nữa rồi.

Mã Quân Vũ nhìn sững Lam Tiểu Diệp, nói:

- Hừ! Chẳng lẽ cô nương đánh không lại lão già đó hay sao mà phải hành động như vậy?

Lam Tiểu Diệp mặt đỏ bừng, mỉm cười nhìn Quân Vũ không biết phải đáp lời như thế nào.

Bạch Vân Phi cười gằn một tiếng, nói với Quân Vũ:

- Vì đâu Vũ huynh lại có ý ấy?

Quân Vũ bình tĩnh đáp:

- Tôi nghĩ không nên lợi dụng lúc đối phương bị thương mà sát hại.

Bạch Vân Phi quát mắt, tỏ ý không hài lòng:

- Hừ! Vũ huynh chớ nên nghĩ rằng mình phải hành động anh hùng trong lúc kẻ khác chỉ là những phường tiểu nhân, hiểm hóc.

Mã Quân Vũ hỏi:

- Tại sao?

Bạch Vân Phi trả lời:

- Lão ta đánh lén, bắt Vũ huynh làm con tin, buộc Lam muội phải chép Qui Nguyên Mật Tập, hành động ấy có phải là anh hùng không? Chúng ta dung cho một kẻ ác hiểm như vậy chỉ lưu lại mầm di họa mà thôi.

Mã Quân Vũ nói:

- Nhưng lão chưa cố ý làm thiệt mạng tôi.

Bạch Vân Phi cười nhạt:

- Phải! Nếu hãn không mong muốn Qui Nguyên Mật Tập thì hãn đã đưa linh hồn của Vũ huynh về địa phủ rồi. Tánh mạng của Vũ huynh được an toàn là nhờ Lam muội thuộc lòng quyển Qui Nguyên Mật Tập đó.

Lam Tiểu Diệp xen vào:

- Tỷ tỷ nói rất đúng. Mã thiếu hiệp chớ lẩm lờ. Nhưng nếu lúc này lão ta phạm đến tánh mạng Mã thiếu hiệp thì thân xác của lão bây giờ cũng thành tro rồi.

Bạch Vân Phi ra chiều hiểu biết:

- Không đâu! Đời nào lão ta dám sát hại Vũ huynh. Đó chỉ là mưu mô để lão đòi hỏi điều kiện mà thôi.

Vương Hàn Tương nghe hai cô gái đối đáp, vểnh râu nói:

- Ai bảo ta không dám hại thằng oắc con đó? Ta đã dám vào tuyệt cốc này để tìm Qui Nguyên Mật Tập thì ta còn sợ chết sao?

Mã Quân Vũ thở dài nói:

- Đành vậy! Nhưng người này đã từng cứu tôi trên Nga Mi Sơn, Vạn Phật đỉnh. Xin Bạch tỷ tỷ và Lam cô nương vì tôi mà tha cho lão một lần.

Bạch Vân Phi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hôm nay những người đến đây tìm Kỳ Thư đều được chúng ta cho về hết. Thế thì tha cho lão này nữa cũng chẳng sao. Thôi! Chúng ta đi.

Lam Tiểu Diệp nói:

- Sao? Chúng mình không tìm Kỳ Thư nữa ư?

Bạch Vân Phi buồn bã nói:

- Ta đã tìm kiếm khắp một lượt, nhưng không thấy một dấu vết nào có thể giúp chúng ta tìm ra tung tích. Nếu tìm thêm nữa cũng chỉ hoài công.

Lam Tiểu Diệp nói:

- Nơi tuyệt cốc đáy sâu sâu hàng vạn trượng, loại thú dữ ở đó không ít. Có lẽ thân xác của Tô Hùng rơi xuống đã bị ác thú ăn mất rồi.

Bạch Vân Phi cười lớn:

- Lam muội muội nhận xét quả không sai! Có lẽ Qui Nguyên Mật Tập giờ đây cũng bị hùm beo nuốt vào ruột mất rồi. Chúng ta nếu muốn tìm Kỳ Thư thì chỉ còn cách đi tìm bắt tất cả thú dữ trong vùng này mổ ruột moi gan ra thì mới được.

Lam Tiểu Diệp cười ngặt nghẽo, vung cây quạt đến trước mặt Vương Hàn Tương, nói:

- Người đã nghe rõ chưa? Nếu người còn ý đi tìm Qui Nguyên Mật Tập thì không thể tránh khỏi vào bụng cọp.

Wương Hàn Tương sau khi bị phản lực pháp của Lam Tiểu Diệp, tay chân rã rời, đứng không vững, những tưởng đã bị chết dưới cây quạt xếp của mình rồi. May thay Bạch Vân Phi nghe lời Mã Quân Vũ không hại mạng lão. Lòng lão như nở hoa.

Tuy nhiên, để trấn áp sự mừng rỡ lộ ra trên nét mặt, Vương Hàn Tương làm mặt giận quay sang hướng khác, không để ý đến lời cợt đùa của Lam Tiểu Diệp vừa rồi.

Bạch Vân Phi cười nhạt, lắc mình một cái, một luồng thanh quang vụt tới như một chiếc cầu vồng. Thân hình nàng đã phi nhanh về phía đáy vực, cuốn theo tiếng gió vu vu.

Nàng quay lại bảo Quân Vũ và Lam Tiểu Diệp:

- Hai người hãy cỡi bạch hạc lên tuyệt cốc trước đi. Tôi sẽ theo đường cũ mà về. Chúng ta hẹn gặp nhau nơi Thiên Cơ Thạch Phủ.

Lam Tiểu Diệp lắc đầu, ứng tiếng đáp nhanh:

- Không không! Bạch tỷ tỷ và Mã thiếu hiệp cỡi hạc về trước. Muội thử lại thuật khinh công của muội xem thế nào.

Bạch Vân Phi trở mắt nhìn nàng:

- Sao? Lam muội muội định dùng thuật khinh thân leo lên hố sâu vạn trượng?

Lam Tiểu Diệp gật đầu:

- Phải! Tôi đề khí đan điền, thân mình có thể nhẹ như một chiếc lá khô.

Bạch Vân Phi cười khúc khích:

- Không được đâu! Dầu thuật kinh thân của Lam muội muội có cao diệu đến bậc nào cũng không thể vượt được tuyệt cốc này. Tốt hơn chúng ta dùng bạch hạc mà lên cho khỏe.

Lam Tiểu Diệp ngửa mặt nhìn vách đá cao vọi vọi, trơn như mỡ, lòng cũng chán ngán, đột nhiên hỏi Bạch Vân Phi:

- Bạch tử tử, con bạch hạc có thể chở nổi cả ba chúng ta chẳng?

Bạch Vân Phi mỉm cười:

- Tại sao lại buộc nó phải chở đến ba người?

Lam Tiểu Diệp đáp tự nhiên:

- Vì muội muốn cả ba chúng ta đều lên khỏi tuyệt cốc một lượt.

Bạch Vân Phi lưỡng lự:

- Bạch hạc tuy là linh vật ngàn năm, nhưng chưa chắc nó đã đủ sức làm cái việc hi hữu đó.

Lam Tiểu Diệp nhe hàm răng ngọc, liếc nhìn Quân Vũ rồi nói với Bạch Vân Phi:

- Giả như bạch hạc không đủ sức, lên đến giữa chừng mà sa xuống thì cả ba chúng ta cùng chết có sao đâu?

Bạch Vân Phi gật đầu:

- Nếu thế thì cả ba người đều chết là cùng.

Mã Quân Vũ thấy hai cô gái bàn luận nhau về việc chết sống mà không chút sợ sệt, bất giác chàng cũng nổi hùng khí, tunh mình chạy tới trước, nói:

- Chúng ta cứ cỡi hạc xem có bị té chết không?

Bạch Vân Phi mỉm miệng cười nói:

- Vũ huynh có hùng khí, không sợ chết, nhưng rồi rủi ro có bề nào thì oan mạng lắm.

Lam Tiểu Diệp liếc nhìn Bạch Vân Phi:

- Chỉ riêng Bạch tử tử không oan mạng sao?

Bạch Vân Phi không đáp, từ từ bước lên lưng hạc. Trong lúc đó Quân Vũ và Lam Tiểu Diệp cũng làm theo.

Bạch Vân Phi ngồi giữa, Lam Tiểu Diệp ngồi phía trước, Mã Quân Vũ ngồi phía sau, cả ba đều lộ vẻ hào hứng.

Bạch hạc cất cổ lên trời, kêu to một tiếng, đôi cánh xòe ra như hai cánh buồm lớn từ từ bay bổng lên không trung.

Bạch Vân Phi một tay nắm Lam Tiểu Diệp, một tay nắm Mã Quân Vũ, nói:

- Nếu bạch hạc không đủ sức lên khỏi tuyệt cốc thì chắc chắn cả ba chúng ta sẽ chết một chỗ.

Lam Tiểu Diệp tươi cười:

- Thế càng tốt!

Bạch Vân Phi lắc đầu:

- Có chết thì Lam muội muội và Vũ huynh chết đi. Tỷ không muốn chết với hai người đâu.

Mã Quân Vũ thấy hai thiếu nữ lấy cái chết đùa cợt, bất giác cũng cảm hứng, xen vào:

- Sao Bạch tỷ tỷ không muốn cùng chết với chúng tôi?

Giữa lúc mọi người đang nói chuyện thì bạch hạc đã cất cách bay lên thật cao, tiếng gió lộng vù vù, chớp mắt đã quá một trăm trượng.

Lam Tiểu Diệp cúi đầu nhìn xuống thấy Vương Hàn Tương chỉ còn là một cái chấm đen mờ như hạt sỏi.

Nàng thích chí cười ha hả nói:

- Ô! Chẳng thua gì các tiên nữ thuở xưa!

Nàng cười mãi không thôi.

Và trong cơn thích chí, nàng đang đưa hai chân, lắc qua lắc lại thân mình, nói cười nghiêng ngửa.

Bạch hạc đang bay bỗng nhiên xao động. Mã Quân Vũ ngồi đằng sau hốt hoảng, run rẩy cả mình như muốn té xuống đất.

Chàng thâm rủa:

“Cô bé này chẳng biết có gì thú mà nghịch ngợm như thế. Nếu cô ta cứ cười giỡn mãi e cả ba phải té xuống đất nát thây.”

Bạch hạc đã chở một trọng lượng quá nhiều, lại bị Lam Tiểu Diệp ngồi lắc lư mãi, không thể nào giữ được thăng bằng, lúc nghiêng qua, lúc lắc lại, hai cánh không đều nhau.

Bạch Vân Phi thấy Mã Quân Vũ ngồi đằng sau không vững, lại sợ Lam Tiểu Diệp quá lả lơi, gây ra tai nạn lớn, nên đề phòng trước.

Một tay nàng ôm Lam Tiểu Diệp, một tay vòng qua sau lưng, ôm vào eo ếch của Quân Vũ.

Tuy nhiên, bạch hạc mỗi lúc mỗi lắc lư, bàn tay của Bạch Vân Phi không đủ bảo đảm để Mã Quân Vũ an lòng. Chàng vội ôm vào bụng Bạch Vân Phi cho chắc chắn hơn.

Một luồng cảm giác chạy khắp người, Bạch Vân Phi đôi má ửng hồng, hai mắt lim dim nhắm lại. Trong lúc đó Mã Quân Vũ cũng không thể tránh được cảm giác ngây ngất qua giây phút động chạm đó.

Chàng gục đầu xuống, không dám nhìn cái lưng ong thon thon của Bạch Vân Phi mà chàng đang ôm chặt vào người.

Tim Bạch Vân Phi trở lên những nhịp đập khác thường, khiến cho Lam Tiểu Diệp ngạc nhiên quay lại.

Thấy hai người ôm nhau, Lam Tiểu Diệp đắc chí cười to nói:

- Phải! Thật là ảo diệu!

Mã Quân Vũ giật mình, then thùng rón rén thụt tay lại thầm nghĩ:

- Ô! Ta đã hành động vô ý thức nữa rồi.

Cơ hội hận làm cho mặt chàng sượng sùng đỏ gay. Chàng không dám ngẩng đầu lên nhìn Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp nữa.

Lam Tiểu Diệp biết ý, trêu chọc:

- Kìa! Mã thiếu hiệp! Tại sao cúi mặt xuống vậy? Hãy nhìn khung trời rộng bao la mà chúng ta đang cùng nhau lướt gió tung mây.

Lời nói của Lam Tiểu Diệp chưa dứt thì bạch hạc đã bay chui vào một vùng mây đen dày đặc.

Vùng mây tối xầm, hơi nước rưới vào quần áo của ba người ướt đầm.

Lam Tiểu Diệp thích thú hơn reo lên:

- A! Hay lắm! Lạ trời tối hơn nữa. Càng tối càng hay!

Câu nói nửa đùa cợt, nửa châm biếm, làm cho Quân Vũ xấu hổ, không cất đầu lên được.

Bạch Vân Phi quay đầu nhìn Quân Vũ, mỉm cười nói:

- Có phải Vũ huynh đang buồn nhớ Loan muội không? Tại sao Vũ huynh cứ cúi đầu mãi không nói chuyện?

Quân Vũ thừa hiểu Bạch Vân Phi nhắc đến tên Lý Thanh Loan là muốn cởi mở nỗi then thùng của mình...

Chàng nhân cơ hội ấy, ngược mặt lên, nói một câu băng quơ:

- Nếu Lý sư muội tôi có mặt tại đây chắc nàng cũng vui vẻ như Lam cô nương vậy.

Câu nói của chàng chỉ có mục đích dùng để chữa then. Tuy nhiên chàng đã đem tánh tình của Lý Thanh Loan so sánh với Lam Tiểu Diệp, làm cho Lam Tiểu Diệp phải suy nghĩ.

Nàng đang cười bỗng nín bật, trở mắt nhìn Quân Vũ nói:

- Mã thiếu hiệp! Huynh đừng buồn nhớ Thanh Loan nữa. Tôi nhất định tìm phương pháp giúp huynh tìm nàng về đây. Con bạch hạc của Bạch tỷ tỷ bay rất mau, ngàn dặm chỉ trong nửa ngày. Nếu Lý Thanh Loan còn ở trên thế giới này thì bất kể nơi chân trời góc biển nào tôi cũng phải tìm nàng cho được.

Từ câu nói ấy, Lam Tiểu Diệp không còn cười giỡn nữa.

Qua một thời gian, ba người đều im bật, hình như mỗi người đang đeo đuổi một ý niệm riêng.

Bỗng mây mờ tan mất, ánh nắng le lói, cảnh vật hiện ra rõ rệt. Thì ra, bạch hạc đã bay ra khỏi vùng mây tăm tối đó rồi.

Lam Tiểu Diệp đôi mắt khẽ nhắm lại.

Hình như trong ba người, chỉ có nàng đang mang một tâm tư nặng nề và kín đáo hơn.

Thời gian trôi theo cánh hạc, như muốn bay theo làn mây tối xa xăm.

Bỗng bạch hạc kêu lên một tiếng, nhủ mình xuống.

Giấy lát đã đậu xuống đất. Quân Vũ nhận ngay ra chỗ bạch hạc vừa đậu chính là Truy Vân Phong, một bên của Thiên Cơ Thạch Phủ.

Bạch Vân Phi phóng mình nhảy xuống trước tiên, vừa cười vừa nói:

- Xuống đi! Đã đến giờ ăn cơm rồi!

Lam Tiểu Diệp giọng buồn buồn, nói:

- Nếu lúc ấy chúng ta từ trên lưng hạc rơi xuống thì bây giờ đã thành quỷ rồi.

Bạch Vân Phi cười nhạt:

- Tại sao Lam muội muội lại có ý muốn chết như vậy?

Lam Tiểu Diệp chớp chớp đôi mắt, tròn mắt hơi ươn ướt, nàng nói:

- Muội nhớ mẫu thân tôi lắm! Nếu muội được chết đi, vong hồn được ở gần mẫu thân, có phải là thú vị hơn không?

Bạch Vân Phi nói:

- Hừ! Thân mẫu của Lam muội rất mong Lam muội sống mãi trên đời để thực hiện lời di ước. Lam muội chớ chán đời quá sớm như vậy.

Lời di ước?

Ba tiếng như xé lòng Lam Tiểu Diệp. Lúc sinh thời, mẫu thân Lam Tiểu Diệp có dạy nàng hai điều:

- Điều thứ nhất, giết người đàn ông mà thân mẫu nàng cho là thù hận, thì người ấy lại chính là thân phụ nàng.

- Điều thứ hai, mẹ nàng dạy nàng phải giết tất cả những người đàn ông nào mà nàng có cảm tình.

Cả hai điều đó nàng không thực hiện được.

Nhớ đến thân mẫu, hai má Lam Tiểu Diệp nước mắt chảy xuống hai đường như suối. Bạch Vân Phi muốn an ủi nàng, vội dặt tay nàng vào thạch thất.

Quân Vũ nổi gót theo sau, chẳng biết chàng nghĩ gì mà chàng thở dài một tiếng.

Hai cô gái nghe tiếng thở dài ấy bỗng dừng chân quay đầu lại nhìn chàng. Chỉ thấy Quân Vũ đứng trơ trơ như pho tượng gỗ, không nhúc nhích, đôi mắt ươn mèm.

Lam Tiểu Diệp bỏ tay Bạch Vân Phi ra, từ từ bước đến bên chàng, hỏi:

- Tôi đang nói chuyện với Bạch tử tử, vì sao thiếu hiệp lại thở than? Thiếu hiệp có điều gì ưu tư vậy?

--- oOo ---